

Til hr. Kristen Touborg vil jeg sige vedrørende spørgsmålet om at skulle gribe ind i økonomien omkring tips og lotto: Den tid, den glæde. Det bliver også kun efter en dialog med idrættens organisationer, og det bliver til den tid.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Fra konservativ side siger vi: Den tid, den sorg.

Jeg vil godt sige til hr. Peder Sass, at vi fra konservativ side selvfølgelig er enige i, at man må forvente, at idrættens verden løser nogle sociale opgaver, men det, der er problemet her, og det, jeg godt vil høre en mere uddybende kommentar til fra den socialdemokratiske ordfører, er, hvordan man kan karakterisere det som en dialog og en forhandling, at man truer med en ladt revolver, når man går ud og siger, hvad man godt vil have. Og det er jo dér, hele spændingsfeltet ligger.

Vi vil fra konservativ side have, at idrættens verden selv skal løse disse opgaver, og vi forventer også, at den løser opgaverne. Det er klart, at der må være nogle konsekvenser, hvis den ikke løser disse opgaver, men den største indsats må ligge inden for idrættens egen verden. Og der hjælper det altså ikke, at man stiller sig op med den her ladte revolver og siger: Hvis I ikke gør det, så skyder vi den af, og så får det den konsekvens, at I mister en hulens masse penge. På den måde får man jo ikke den fornuf-tige dialog, vi trods alt skal have inden for det her område, og som også har præget området igennem de sidste i hvert fald 25 år.

Så der ligger altså et spændingsfelt her og en forskel på den politik, vi vil føre på det område, og den, som den socialdemokratiske ordfører i hvert fald siger heroppefra at han vil føre.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Det var hr. Peder Sass' bemærkning om, at man deltager i de store årsmøder. Jeg går også ud fra, at hr. Peder Sass har kendskab til, hvordan den frivillige idræt, den folkelige idræt foregår.

Vi er enige om mangt og meget. Vi er heller ikke uenige om, at eliteidrætten skal være et forbillede for alle, men der skal ingen tvivl være om, at jeg hellere ønskede, at det var 22 personer, der så på 40.000, der spillede bold.

Men når hr. Peder Sass lægger op til, at det sociale arbejde skal gøres endnu mere synligt og gøres endnu mere omfattende, er mit spørgsmål til hr. Peder Sass: Er man så også villig til at ofre

det dobbelte af det beløb, man giver i øjeblikket? For følgen vil jo blive, at de 16-22-årige, som bærer en meget stor del af det frivillige ungdomsarbejde, må sige: Stop, det er vi ikke uddannede til, det her. Det har det øvrige samfund ikke kunnet klare indtil nu. Hvordan skulle vi så med den lille, korte uddannelse, vi eventuelt har, kunne klare det?

Er man villig til at sige, at så skal der betydelig større beløb til end det, der ofres i dag?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Socialdemokratiets ordfører undlod at svare på mit spørgsmål. Nu kan det jo skyldes min vestjyske dialekt, at hr. Peder Sass ikke helt har forstået, hvad det var, jeg spurgte om. Det kan selvfølgelig også skyldes, at jeg har været upræcis. Så jeg vil give hr. Peder Sass en chance til for at finde ud af, om Socialdemokratiet er enig eller ikke er enig med den radikale minister.

Da det kan være, at jeg har været upræcis, vil jeg gerne citere fra Det fri Aktuelt den 17. marts, hvor der står:

»Ebbe Lundgaard opfordrer kraftigt idrætslederne til at trække indvandrere, ældre og rod-løse børn og unge fra forstæderne med ind i foreningslivet.«

Og så står der:

»Det står dem frit for, om de siger ja eller nej, men hvis de siger nej, kan det ikke undgå at få konsekvenser for tildelingen af offentlige midler.«

Spørgsmålet var, vil jeg sige til hr. Peder Sass: Er Socialdemokratiet enig i det eller ikke?

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Vi befinder os jo i en verden, hvor der, når det drejer sig om idrætspolitik, ikke spares på de meget klare gloser, og hvor man ligesom gør det helt klart og tydeligt. Som en af de store idrætsledere har sagt det: Hvis man kommer og stiller krav om, at vi skal løse flere sociale opgaver, vil vi hellere have nedsat vores tilskud.

Altså det, der sker, er, at vi oplever, at man hurtigt kan få en diskussion, hvor argumenterne gør, at man nok siger noget, som man efterfølgende fortryder.

Det, jeg altså her vil give udtryk for, er, at vi mener, som jeg allerede har sagt det i mit første svar, at der er en grå zone, hvor det er et spørgsmål – for også at komme ind på det, som hr. Jens Kirk er inde på – om de frivillige ledere kan løse disse opgaver.